

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 8 Kor.
Fél évre . . . 4 "
Negyedévre . . . 2 "
Egyes szám ára 20 fill.

Előfizetési díjak a kiadó-
hivatalba küldendőek.

BUDAFOK ÉS VIDÉKE

Hirdetési díjak:

Egész oldal . . . 32 Kor.
Fél oldal . . . 18 "
Negyed oldal . . . 10 "
Nyolczad oldal . . . 6 "
Tizenhatod oldal . . . 3 "
Nyilttér sora 60 fill.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS VEGETARTALMU LAP.

Megjelenik minden hó 4 vasárnapján.

Felelős szerkesztő: KLÉGER BÉLA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budafok, Fő-utca 119. szám.

Istennek dicsőség — egymásnak segítség!

Budafok, 1900. február 17.

Községünk nap-nap után nagyobbá fejlődik, házai azonban a városi építés módjára mindig jobban egymáshoz lapulnak, telkei összébb meg összébb szorulnak.

Ki ne gondolna a különben örvedetes fejlődés folyamán a község testi épségének nagy veszedelmére, a — tüzre?

Az ember szent gonddal, édes örömmel építi meg családi tűzhelyét, földi boldogságának nyugalmas fészket, de annak enyhülést kínáló békéjét az immár általánossá vált tűzkár ellen való biztosítás daczára is, folyton-folyvást az a kellemetlen aggodalom nyugtalanítja, hogy fészke boldogságát nem fogja-e az elemek legáldásosabbja, de egyszersmind legfélelme-sebbje megzavarni, — a tűz?

A tűz, mely a maga szűk helyre szabott körében élelmünket élvezhetővé sűti és főzi, mely a zord tél fagya közben meleget áraszt el didergő tagjainkban, — ez a jótévő, hatalmas elem a gondatlan és gonosz kezekben borzalmas veszedelem, retentő szerencsétlenség esapásait mérheti reánk, — amiről száz meg ezer, tragikus eset tehet szomorú tanubizonyságot!

Az ember gyanútlanul ül asztalához, gyanútlanul hajtja üdülést ígérő édes álmra gondtól fáradt fejét és amikor tagjain a hatalmas elem áldásos melegét érzi, rémséges vészkiál-

tás és harang kongatás riasztja fel asztala mellől vagy nyugvóhelyéről, a nagy jótévőből a gondatlan vagy gonosz kéz halálos ellenséget szított, a mely azzal az ádáz dühvel csap lángostoraival a szerencsétlen áldozatra, hogy azt a föld poráig hamuvá égesse!

Ki ne élt volna át valamit — ha csak messziről is — a tűzveszedelem rémségeiből, borzalmaiból?!

Ki ne hallotta volna már a hajlék-talanná, kenyértelenné vált családok rémitő jajveszékéseit, a mikor betevő falatjuk odaégett, a mikor nyugvó-helyük lágy párnái elhamvadtak, amikor legkedvesebb holmijukat elnyelte a szörnyű tűzveszedelem lángtorka?!

És ki ne érezte volna át nemes részvételével e szerencsétlenek szivet-szaggató kétségbeesését akkor, amikor félmeztelenné válva egy-egy udvar-sarokban kuporogva siratták porrá égett háziboldogságukat?!

Óh, hány családnak teszi lehetlenné a tűz a további fészkekrakást és tartja állandóan oly nyomorúságos tengődésben, hogy gondtalan napok-hoz félni szinte képtelennek látszik?

Szomorú és nagyon elszomorító a tűz rombolásának a képe, — de siralmasabb és kétségbeesítően szánalmasabb a szegény égett családok nyomorult helyzete!

E napról-napra fenyegető katasztrófával szemben védekezni, tömörülni mindnyájunk emberbaráti kötelessége.

Egyesületet kell alapítani, a mely hivatásos gonddal és becsületes lelki-

ismeretességgel őrökdi a veszedelem kitörése felett, — egyesületet, a melynek tagjai szakképzett ügyességgel, keblük egész lelkesedését és bátorságát szegzik ellene a tűz ádáz rombolásának!

Országszerte az önfeláldozásnak oly megható példáival találkozunk, hogy azoknak vonzó képe elől kitérni szinte lehetetlen. Fel kell azokat karolnunk, magunkévá kell őket tennünk és velök élni, vagy ha kell — halni is!

Budafokon is tűzoltó-egyletet kell alapítani!

Ne mondja senki, hogy nem szorul reá. A gondatlanság ellen lehet védekezni, de a gonoszság ellen nem, — mert a gyűjtogató gonoszsága gyalázatosan alattomos!

Mindnyáján rászorulhatunk, azért mindenki tegyen érte valamit: ki tetteges részvételével, ki áldozataival, de mindenesetre a rokonszívnek, a becsülésnek oly mértékével, mely a kicsinylésnek és az ármánykodásnak kísérleteit az alapítandó egyesület kebeléből már eleve is kizárja! . . .

Ne gondolja senki, hogy az egyesület alapításának más oka, más célja lehetne, mint a közveszedelem ellen való felvonulásnak önzetlen polgári kötelessége! Ez elől pedig gondatlanságba, tétlenségbe rejtőzködni szomorúan esekély és kétségbeesítően gyáva polgári önézretre vallana.

Nem is hiszem, hogy az alapítandó tűzoltóegylet zászlaja alá erőnek-erejével kelljen polgárságunkat és ifjuságunkat tömöríteni. Abban az erős meg-

A „Budafok és Vidéke“ tárczája.

A műkedvelő estélyen

Budafok, 1900. február 10.

El-elnézem körülöttem
A ragyogó csillagokat,
Melyek vakító fényesen
Szórják széjjel sugarukat.

S itt e fényörömben, a hol
Csak boldogság, öröm fakad,
Csak egyedül magam vagyok
Boldogtalan és hallgatag.

Mint kihalt, fénytelen bolygó,
Úgy tévelygek szerte itten,
En reám a legkisebb fény
Sem esik, hogy felderítsen!

Hejh, pedig ha az a csillag,
Az, a melynél halványabb mind,
Egy sugárkát vetne reám,
Új életre kelnék megint!

Szeressétek szüleiteket!

Az én jó öregapám folytonosan erre figyelmeztetett bennünket, s mikor valami gyermekies esintetten érte a nebulók egyikét, vagy másikat, utánozhatatlan szeretetreméltóságával mindig tudott kitalálni valami módot, mellyel úgy-úgy ránk ijesztett, hogy hamarjában bizony

még a szél suttogásától is összeresztünk. Különös szokása volt, hogy mindig példabeszédekben szeretett beszélni, s a mi még legnevezetesebb, a török világ nagyon kedves témája lehetett, s bár a történelemben nem valami nagy jártasságot árult el, azért mégis ő volt a falu tudósa, s addig az öreg bíró meg nem fogalmazott még egy hirdetőment sem, míg az ő böles tanácsát ki nem kérte. Hát egyszer ez a jó öreg kivezetett engem is a közeli erdőbe, s ott egy régi elhagyott remete-lak romjainál maga mellé ültetve, kezdte magyarázgatni, mi módon keletkezett az; ki lakott benne stb. Egyszer aztán azon vettem észre, hogy keserűen kezdek sirni. De nem is volt esoda, mert bizony olyan megható kis történet volt az, hogy még a mai napig sem tudtam elfelejteni!

Történt pedig az esemény a törökvilág legnehezebb napjaiban, mikor is a kinek valamije volt, azt bizony nem igen kürtölte világgá, hanem elrejtette házában valamely zugába, ő maga pedig élt szegényesen, nehogy fényűzése valamelyik pasának szemét szúrjon, mert biztos lehetett benne, hogy a következő nap már nem ő, hanem a török, esengeti a fénylő aranyokat és ezüstöket. Amde ekkor is megesett egyik-másik háznál, hogy bizony nem igen retent vissza a veszedelemtől, hanem szabad szárnyra eresztette jó kedvét, s csak úgy mulatott, mintha a haza sorsa a legjobban folyna. Ilyen volt a jó Babos Márton is, kinek a kassája ugyancsak tele volt arannyal és ezüsttel. Volt neki azonfelül egy jól nevelt fiaeskája is, a kedves Sanyika, kit még a fűvő szélnek sem volt szabad érintenie, mert ha ezt teszi úgy az öreg haragját kellett volna viselnie teljes életében. Tanuló nem volt, mert hát a kit a nevelő úr karjai melengtetnek, csak nem mehet azok

közé a szurtos fiézkók közé, kik az árpa kenyér helyett is hajdina kását ropogtatnak. Így történt azután, hogy szépecskén felnőtt, mint a jól gondozott virág, s bár nem egyszer mondták a tapasztalt szomszédok, hogy nem jó vége lesz a dolognak, Babos Márton uram egyet kanyarintott bőszejű köpönyegén; elkáromolta magát amugy magyarosan, s azután rágyújtott makrapipájára és dűnyögött egész napestig. S csak akkor ébredt föl édes álmaiból, mikor a Sanyi tüzes véru paripáját tánczoltatta egynehányszor az ablak alatt, s mikor legényes bravúrral vágatott föl az emelet márvány lép-esőjén édes anyja ajtajáig. Volt is erre az ősi házban dinom-dánom, s nem volt a világnak olyan gyermeke, a ki jobban győzte volna a bort, kártyát, lovaglást és a hosszú hajszakat, mint Babos Sanyi.

Igen, de megdönthetetlen igazság marad az, hogy az élvezet később szenvedélyé, a szenvedély pedig kicsapongássá válik, s ha ilyenkor elmulasztjuk az atyai oktatásokat, keserűen megadjuk ennek is az árát. Mert hiszen a ki bölesőjétől kezdve csak jót látott, annak lelke szilárd lesz az élet küzdelmeiben, de ki ez elkenyveztetés rózsalánczain himbálódzik, azt késsőbb erősebb és durvább kötelékek fonják körül, melyektől nem bír szabadulni a legnehezebb napokon sem, mikor már önéletereje arra utalná, hogy önmaga vegye föl a küzdelmes életharezókat.

Igy történt Sanyival is. Lassan-lassan néma lett a kastély, s a két öreg aggodalmas pillantásai elárulták, hogy valami nagyon búsit-hatja lelküket. Nem szóltak ugyan egy szót sem, de szemrehányó tekintetök eléggé visszautkrózték a benső rettenetes háborgását. Min-

győződésben élek, hogy lakosságunkat, a közjóért hevülő nemesebb érzése tömegesen arra fogja bűzditani, hogy annyi száz meg ezer nagyhirű egylet példájára férfias elszántsággal fog a veszedelem órhelyére sietni és orosz-lánbátorsággal annak dühös csapásai ellen küzdeni! . . .

Adja Isten, hogy e férfias bátorság tüze oly magasan lobogjon bennük, mint a milyen magasra csap fel a veszedelem lángja és nem lesz anya, aki édes fiát, nem lesz hitves, aki kedves urát visszatartaná attól a magasztos, fenséges feladattól, hogy a szent családi tűzhelyek védelmében — ha kell — a legveszedelmesebb pontokra is rohanjanak!

A polgári kötelesség tüzebe rohanó áldozat életének kioltása fáj, — fáj a vérséges kebleknek, — de azt a fájdalmat a földi élet árával megváltott kötelességnek gloriája ragyogja be és Isten vigasztaló lelke csepegteti reá az enyhítő balsamot.

Azért hát előre, Budafok lelkes polgársága és ifjusága — előre!!

A közveszedelem tüzeben helytálló embertársam egy-egy martir máglyáján tűnik fel lelki szemem előtt, körülövezve a martirok dicsőségével, halhatatlanságával!

Egre vetett szemmel és ama jel-szóval sorakozzunk az alapítandó tűzoltóegylet zászlaja alá, mely már annyi tűzoltózászló homlokán ragyog és a melynél szebbet semmiféle költői fantázia sem fog kitalálni és ez az, hogy: *Istennek dicsőség — egymásnak segítség!* . . .

Heller Iván.

Felhívás.

A vármegyei alispán úrnak 43270/898. sz. rendeletével fellettünk hiva, hogy a községben a tűzoltóságot szervezzük.

A míg egyrészt a vízvezeték elkészülése folytán a sikeres tűzoltás már eszközölhető, addig másrészt a közelmúlt tüzeset tapasztalatai arra tanítottak, hogy az oltási munkálatok egy

begyakorolt, fegyelmezett, egyenruházott tűzoltóság nélkül helyesen és célirányosan nem vezethetők, mert a munkás elemnek a tűzhöz való nagyszámu tolkodása, nem hogy előnyére válnék az ügynek, hanem inkább hátráltatja a mentést.

Több vidéki város és községnek szomorú sorsa ijesztő példának szolgál arra, hogy ideje korán szervezzük tűzoltóságunkat, nehogy ha valamely nagyobb veszedelem érné községünket, az készületlenül találjon.

Tekintve a község anyagi helyzetét, a község mint ilyen a tűzoltóság szervezése érdekében nagyobb anyagi áldozatokra nem képes, s azért az önkéntes tűzoltóság felállítását tervezzük oly módon, hogy az egyesületbe működő tagokul minden helybeli nagyobb üzlet- vagy gyártelep állandó munkásai közül egy-egy vagy több tagot kiküld, s az ezekből összeállított tűzoltóság egy, — az országos tűzoltó szövetség által kikérendő oktató által fog begyakoroltatni.

Főlöleslegesnek tartjuk felhívásunk szükségességét és czélszerűségét bővebben indokolni, csak azon kéréssel fordulunk községünk tisztelt czégeihez, méltóztassanak az előljárásságnál bejelenteni, hogy hány munkást hajlandók tűzoltószolgálatra átengedni.

Kelt Budafokon, 1900 évi február 17-én.

Az Elöljáróság.

H I R E K.

A szini előadásról.

Félre verték a harangot, tűz van. Lángba borult a lelkesedés tűzétől a téli álmából felriadt Budafok. De honnan teremtőzött elő férfiú: a tüzet szítani? Ha nem is mutatnék rá, észrevennétek őt, amint kezében a magyarosítás zászlaját fennem lobogtatja. A jótékony czélt összekötötte kulturális missioval: a magyar nyelvet otthonossá tenni az immár magyar nevű Budafokon. Az elmúlt héten tartott szini előadás lelkes kezdeményezője, ha tiltakozik is ellene a névét kirom: Heller Iván plébános volt. Az ő buzdító szavára fakadt forrás az eddig terméketlen talajból, az ő bátorítására hangzott el oly bővösen, a lelkesedés tapsviharról fogadva az édes magyar szó. Hogy mily hévvel karolták fel felvetett eszméjét, annak fényes bizonyítékául szolgáljon, hogy a budafoki társaság eremeje kínálta vendégszerető

ők semmik a dűsgazdag ezimbora mellett, ki mindnyájuk szívét bírja, ki bőkezű a bűnben, s fősvény az erényben!

Rajta fiúk! — sikolt a víg vezér. Ma szörnyű vidám napunk lesz! Lehozzuk az ég csillagait, hogy azok világítsák meg e tündérpalotát, melyben a kék üli diadalünnepét! Elhozzuk a napot is, hogy megbámulja a földi esudát, hol szerelem, bor és minden földi élvezet egy rakásba hull, s hol válogatott erényeink diszlakmározást ülnek a szenteskedés fanatismusán! Mi kell még több? Itt a kincs? amott a szerelem szülőttei mosolyognak? Itt a pokol és menyország ölelkeznek egymással!

És ime megesendül a húr! a tipegő lábak járják a bolondos táncot; sikolt az megvadult érzelem; hull az arany, mint őszi időben a csillag, s ragyogásával túlárasztja a mécs halvány világát is! Kérkednek szemtelen bájaikkal a mámorba sülyedt szerenesétlenek, mert hiszen nekik csak vigalom jutott még ki az élet annyi bajai közt, s nem ismerik a könyveket, melyeket a fájdalom esal az éhező arcára!

Csak vigadjatok! Csak járjátok a bolondját! Majd akad még halandó, kinek arczáról lepörög a bánás sós könyve helyettetek is! Üvöltsetek el hát a kastély belsejébe, s föl-szabadítja a lelkiismeretet, mely eddig rablánczain vergődött, s nem szabadulhat a kínos börtönből, melybe rút bűneitek zárta el! Nézzétek csak! az édes papa kezeit tördeli! a kedves mama ájulásból-ájulásba esik, s nincs egy szolgál, kinek dolga ne akadna a ház szomorú sorsán egyet lóditani! Nem látjátok, hogy a szegény megrémült apa hátára veszi kincseit, s félve húzódik meg a ház egyik sarkában,

házát a szereplőknek, kik páratlan szívéllyességgel részesítve mindabban „mi szem-szájnak ingere” játszva lettek szerepük mesterévé.

Mielőtt ultra boesátánám referáló pennámat, megfeledkezhetném-e Bossányi Gusztáv úrról, ki nagy tapasztalatával a rendezés körültekintő és türelmet kérő szerepét oly fényesen töltötte be; Hottóvi Ferencz úrról, ki a legéberebb és leglelküismeretesebb sugó volt.

A szinre került első darabban, Torkos László egy felvonásos vígjátékában a „Hármas szövetség”-ben Waltz Gizella, Miklósy Mártha, Jankovich Irma képeztek végtelenül bájos hármas szövetséget, mely röpké fél óra alatt véghezvitte azt, mire a hágai békecongressus hetek alatt nem volt képes: az általános lefegyverzést. A máskor mosolygó szemű Waltz Gizella oly feddő pillantásokkal és oly példás komolysággal korholta a férfiak gögjét, mintha szabad óráiban mindig a férfiúi gögőt ostorozná csak. Végtelen bájt kölcsönzött a habozó Olgának lágyan-édes szavával Jankovich Irma, ki utánzóhatatlan volt, mikor a szívében fakadó szerelme az akadékoskodó szerződés bilincseit érezte nehezéni. Minden részletben nagy intelligenciával átgondolt szerepet nyújtott Miklósy Mártha mindenütt kitűnően eltalálva a hangot, úgy akkor, midőn a sóvárgó szerelme megzaklatja, mint midőn szeretetreméltó bájjal boldogá teszi. Spitzer Gusztáv dr anyai szép szem ragyogásától elkábítva a szerelem legmagasabb seálait játszotta igaz érzéssel és tüzzel-hévvél.

A második darab, Gondinet „Valami hibája van” című vígjátéka drastikus komikumával, állandó nevetés és jókedvben tartotta a közönséget Udvardy Flóra a fiatal, kissé rendetlen asszonyt igazi színészi tökéletességgel játszotta. Anyai bájt és kedvességet kölcsönzött szerepének, tempamentumával annyira elragadott mindenkit, hogy nem esoda, ha férje is megbocsátotta neki „valami hibáját”. Czerman Lujza a legszebb és legtökéletesebb szobaleány volt, kit valaha láttam. A hanglejtése, arczjátéka, gestusai olyan természetesek voltak, hogy nyílt színen kitapsolták.

Finck Sándor nagy elismerés mellett játszotta a komoly doktort. Különösen jó volt akkor, midőn neje hibáért a méltatlankodás, a kétségbeesés viharába tör ki. Utoljára hagytam, mert sok mondani valóm van róla, Kléger Bélát. Amikor mint nagybácsi kopottas ruhában, shawllal, ócska sipkával, sáros cipővel, esernyővel és bőröndjével a színpadra lépett, visszatartatlanul tört ki a tapsvihár. De nemesak a ruhája, a maskja tette őt öreg nagybácsi, a darab végéig minden egyes mozdulata és gestusa az öreg, törődött embert tükörztette vissza. A félelem, kétségbeesés, az öröm érzelmeinek a legtökéletesebb mimikával volt ura. A kik a közelében ültek, igaz verejték-cseppeket is fedeztek fel homlokán. Az ő sze-

den kis zőrejre felriadtak, mert attól tartott a földzaklatott lelkiismeret, hogy most sujt le az Isten itélő keze; azért remegett, mert tolvajok törnek az ősi kunyhóra, s a megkuporgatott kincseket prédára szórják szét a mohó emberek között. Hej pedig az a lelkiismeret másért zakatolt! Tudta az már jól, hogy a kassa ürül, melyet pedig nem is tolvajok, hanem a ház egyetlen szülőtte rak zsebre, s viszi a tivornya és bűn tanyájába!

Ime most vágtat e megvadult gyermek! Zsebjei csak úgy duzzadnak az aranytól, s néz-zétek csak! az a szegény féllábú koldus hogyan esdekel! hogyan rimánkodik az árva gyermek, hogy csak egy rozsdás krajezárral is megkönyörüljön rajta! S ime vágtat a büszke mén! a koldust a porba rántja, s a vértőcsa eléggé mutatja az irgalmatlan ember kegyetlenségét!

Mit törődik ő azzal, hogy az a fekete holló ott károg feje fölött! Mit neki a villám! Büszkébb ő a fürgetegnél is, mert hiszen a város leggazdagabb embere az apja, s addig nem nyughatik le a nap, míg ő meg nem mutatja az emberiségnek, hogy kivüle nincs más ember széles e világon! — Oda megy, a hol senki sem várja, de a hol szívesen nyit neki utat szegény és gazdag egyaránt! Oda, hol sárba fetreng az erény, hol lábbal tapossák a szent érzelmeket, hol csak vigadni szokás és a szomorúság keserű alakjait nem ismerik! Oda rohan, hol csak lefelé vezet út, de honnan a magasba újra feljutni a legküzdelmesebb munka után is alig sikerül!

Játékra készen áll a diszes társaság. Még csak ő hiányzott, s míg e víg fickó meg nem jelenik, addig nincs mit keresniök, mert hiszen

hogy még meglevő kincseit elrejtse, nem a tolvajok elől, mert azoktól nem fél, hanem saját magzatától, ki forró szeretetét azzal hálálta meg, hogy rútul kifosztotta jóságát és kincseit!

Már virradni készül. A mécs halvány világát elhomályosítják a nap fényes sugarai, s a jótékony álom még mindig leskelődik, de nem tud leszállani a kastély kristály palotáiba, mert attól tart, hogy ő sem nyer könyörületet; mert attól fél, hogy a gazfickó ő ellene is gyilkot emel, s elűzi örökre. Amde benépesül az utca; vidám csapat száguld a palota felé, s mikor a kakas épen utolsó kukorikol, kinyílik a nehéz zár, s belép a bortól és mámortól ittas gyermek.

Megmozdul a fölböszült apa. Sujtó karját büszkén fölemeli, hogy mint a villám sujtson le újra a hálátlau gyermekre Szó nélkül állnak egymással szemben. Egyiket a harag, másikat a szégyen tartja lekötve; egyik tilalomra emeli karját, a másik boszút esküszik, mert e szörnyű megszegyenyítést társai előtt el nem viselheti a büszke kőbel. S ime a jó ezimborák egymásután sompolyognak ki a nyitott kapukon, s mintha soha nem is látták volna, hátat fordítanak a jó pajtásnak, ki, a míg tellett, etette itatta őket de immár bezárult az atyai szív! Nincs többé irgalom, mert kit eddig szeretetével elhalmozott, rútul kiját-szotta, s eszerben hagyta szenvedéseivel!

— Pusztulj szemeim elől! — hangzik a vészes szó. Menj vissza oda, hova kincseim javát hordozád! mely kedvesebb volt lelkednek, mint atyád intése, anyád könyörgései és keserű könyei! Menj, hogy többé ne lásd ősz apádat bujdosolni saját lakásában, mert megöli a szé-

replése kétségtelenül több volt a dilettans szerepénél.)*

A színelőadást kiegészítő énekszámokat: részlet a „Bolond” című operettből Jankovich Irma és Finck Sándor, részlet a „Madarász” című operettből Waltz Gizella és Finck Sándor énekeltek harmonikusan, érzéssel, csengő szép hangjukkal nagy tetszést aratva. Az éneket kitűnően kísérte zongorán Márton Gyuláné úrnő.

Az előadást, mely az összes szereplők lelkes kitapsolásával és a nőszereplőknek számtalan virágcsokrok átnyújtásával ért véget, világos kivirradtig tartó tánc követte. A jelen volt hölgyek nevét megkíséreljük közzétenni:

Asszonyok: Dr. Berrár Gyuláné, Benediktiné, Bossányi Gusztávné, Bokorné, Czermann Józsefné, Dier Gyuláné, Doszkoosilné, Endresz Jánosné, François Lajosné, Faber Frigyesné, Follert Ferenczné, Föglein Jánosné, Friedrich Lajosné, Geidl Nándorné, Grafné, Hegedüs Sándorné, Jankovich Pálné, Kovács Ignáczné, Kriszta Agostonné, Kling Vilmosné, Kovács Emilné, Lauschnerné, Miklósy Lajosné, Marton Gyuláné, Maxné, Mészáros Zoltánné, Mayné, Pfender Emilné, Radnich Elemerné, Rác Pálné, Riegler Lipótné, Rosnerné, Seybold Frigyesné, Szokolay D.-né, Schuschinné, Stelli Adolfné, Tihanyi Gusztávné, Dr. Taub Ferenczné, Udvardy Gyuláné, Ursné, Varga Józsefné, Waltz Antalné, Ifj. Waltz Antalné, Waltz Rudolfné, Waltz Rezsóné, Winkler Mórné, Wolfné, Zahler Sándorné.

Leányok: Bódy Klára, Czermann Lujza, Csintalan Erzsike, Deutsch Cecil, Friedrich Etelka, Frank Aranka, Hatz Margit, Jankovich Irma, Miklósy Márta, Marton Hona, Mutter Henriette, Pere Katieza, Schuschni Paula, Udvardy Flóra, Vermes Malvin, Waltz Gizella.

*) No, no! — Szerk.

Nyilvános köszönet és elszámolás.

Mindama lánglelkű hölgyeknek és uraknak, kik a f. hó 10-én a Wagner-féle vendéglő termeiben megtartott jótékonyezelű műkedvelői előadásban közvetlen közreműködésükkel részt venni szívesek voltak és kik, mit az est hősei előkelő megjelenésükkel és kiváló animozitással, művészi képességre való előadásukban a kifogástalan tökéletességet ambicionáltak, úgy, hogy nem lehetett az estén az a magasra felcsigázott dilettans, sőt több, művészi pretenzió, a mely kielégítést ne nyert volna, — fogadják ez úton a nemes ezél iránt tanusított lelkes buzgalmak, — önfeláldozó fáradozásuk — és az aratott fényes sikerért legbensőbb hálámát és lekötelező, teljes elismerésemet.

Öszinte köszönetet mondok egyúttal a megjelent nemeslelkű közönségnek a jótékonyezél iránt megnyilatkozott kegyes részvételeért, úgyszintén egy „Isten fizesse meg”-et azoknak,

gyen, melyet tisztességes fejére hoztál! Zúgd most a világba, hogy fogadjon be, s majd meg-lássuk, hogy a bűn, vagy a tiszta erény fog-e győzedelmeskedni? Keresd föl a jó czimborák tanyáit, melytől annyi rettegéssel óvott a szeretet! majd adnak ők lakást, s boldog leszesz új otthonodban!

Ezzel újra nyikorgott a zár, s a feslett gyermek az ajton kívül gyönyörködhetett önnön-magában. Úgy nézett ki mint a ki egy rettenetes mély álomból ébred, s hirtelen nem tudja, mi történt vele. Álom ez, vagy való? Megkísérelte, vajjon enged-e a zár: ámde mind hasztalan, s így nincs egyéb hátra, mint kegyelemért esdekelné az apai irtalom előtt. Igen! Csakhogy az ő szívét már az ördög rég megszálta, s nem engedi, hogy ily gyengeség árán elveszítse martalékát. Összemarazangolja egész koblét, s örült hevében fölemeli karját, hogy megfenyegesse azt az apát, ki neki mindig csak jót akart. Egy irtózatos gúnykaczaj reszket át a néma légen; azután paripájára kap és elvágtat a pusztaságba. . . .

Csendes lett újra a kastély környéke; még csak a szellő sem ingatta meg a hatalmas hársak leveleit; még a madarak is, mintha valami különös fájdalom elnémitotta volna őket, abban hagyták reggeli dalukat, s csak a holló károgott a jegenyefa tetejében s baljósulatlagon hajlongott a fű felé. Az öreg karosszékebe dőlt, s fájdalmi annyira elfogták atyai szívét, hogy még helyét sem bírta saját erejéből elhagyni. Egy örült arcvonásait ölté magára, ki nem hiszi, hogy nem álom volt-e az egész, a mit az imént bős haragjában elkövetett. Valamit mormogott is, de nem volt lélek, ki összefüggéstelen mondataiból csak egy batűt is meg-

kik felülfizetni méltóztattak. Felülfizetnei pedig kegyesek voltak: François Lajos 20, Törley József 20, Heller Iván 10, Tahy Iván 6, Varga József 6, Haggemacher Henrik 6, François Caesar 4, Hauszner József 4, Simon Imréné 4, Angeli István 2, Kürti Manó 2, Boninsegna Ferencz 2, Borhegyi Ferencz 2, Czurda Bódog 2, Kriszta Agoston 2 és P. K. 2 koronát.

A műkedvelői előadás összes bevétele volt 402 kor. 40 fill,
Ebből egyes költségek fedezésére kiadatott. 87 . 40 .

Marad tiszta jövedelem 315 kor. — fill.

az az háromszáztizenöt korona, mely összeget Marton Gyula pénztáros úrtól hiány nélkül, hogy átvettem, elismerem és ez uton nyugtatom.

Budafok, 1900. évi február hó 15.

Heller Iván, plébános.

— **Adózók figyelmébe.** Ez uton is figyelemztetjük a budafoki adózó közönséget, hogy a helyhatóság határozata folytán ezentúl az adóbeszedés csupán a délelőtti órákban fog tartatni, délután pedig semmi körülmények között. Kivételt senkivel szemben nem fogunk tenni, s a ki mégis elfeledkezne erről, útja a község-házhoz az lenne, melyre a közmondás szerint az ördöggel tartozunk.

— **A hol a vevők jubilálnak.** Mult évben ünnepelte meg Mauthner Ödön, csász. és kir. udvari szállító magkereskedése Budápesten fenállásának 25-ik évfordulóját. Az idén megjelent magárjegyzékében, mely a gazdközönségnek egyszersmind szakavatott utmutatóul is szolgál, — látható, hogy vevőinek nagy része mint a naponta százanként beérkező elismerő és dicsérő levelek igazolják, jubilál. Nagy dolog ez most mikor amerikai here és más alárendelt minőségű magokkal árasztják el a magyar gazdákat. Különbben is általános ismert, hogy Mauthner Ödön az egyedüli ezég, melyhez föltétlen bizalommal fordulhat minden gazda és minden kertészkedő. Evtizedek óta májdnem a összes osztrák és magyar uradalmak, élén a népszerű József főherczeg Ó felségével, 20—25 év óta állandóan M a u t h n e r n é l fedezik magzükségletüket. De nem csak a nagy uradalmak és mintagazdaságok, hanem hazánk nagy és kis gazdáinak, kertészkedőinek zöme is Mauthner világhírű üzletének állandó vevője.

— **Övjuk ruháinkat.** Szolgálatot vélnék tenni a közönségnek, midőn a helyhatóságot arra kérjük, hogy szüntesse be azon visszás állapotot, mely községünkben a „János”-utcai 181 és 182 számú házaknál tapasztalható. Ugyanis e két háznál a tetőn egy-egy nyitott csatorna nyúlik ki a gyalogjáróra és esős idő esetén (az egyikből még máskor is) megmagyarázhatatlan színű és tartalmú folyadék ömlik a

értett volna. — Oh hát az édes anya? — Hiszen az meg ott fekszik kiterítve! Siránkozó szolganép állja körül a ravatalt, s nem mernek egy gyenge szócskát kiejteni, mert azt hiszik, hogy csak alszik a jó lélek, s majd fölébred még, ha gyermeke szavát újra meghallja. — De ime napok mulnak, s ő még mindig mozdulatlanul fekszik. Neki már csak koporsó kell, mely leszállítja a sötét birodalomba, honnan csak hosszú idő múlva fog újra fölébredni a szeretet ezen igazi angyala!

Már készen áll a temetésre minden; a pap már elimádkozta a halottak esendes imáját; már hangzik a „Miserere” megható hangja, s bevegyl a szép akkordok közé a siránkozó fájdalmas jaja is, mikor a kapu hirtelen feltárul, s egy török csapat ront a gyászoló közönségre. Rettegés és rémület fog el mindenkit; a jaj megszűnik, az énekek csak viszhangja hallik a messzeségből, mikor az ősz aggastyán, az öreg Babos, fölemeli karját; neje ravatalához áll, s dörgő átok hangzik el ajkán, mely a török vezérnek, mely saját gyermekének szól. Meghátrál a bős vezér; lesütü iverges szeméit; egy fényes könyvet morzsol szét tenyerével; elveti fényes kardját a tömeg közé, s aztán elvágtatott

Azt mondja az öreg apám, hogy a fű ebbe a rengetegbe bujdosott, s itt épített magának egy kis hajlékot, a hol meghúzhassa magát. Fölöltötte magára a bűnbánók öltönyét, s mint szent életű zarándok innen járta be a vidéket, mindenütt szeretetre és imádságra tanítván a szegény ügyfelegyottakat!

Longinus.

járó-kelők fejére és ruhájára, mi nem a legkellemesebb érzelmeket és utánozhatlan kifakadásokat kelt. Csodáljuk, hogy az illető házak tulajdonosai nem gondoltak és nem gondolnak arra, hogy „amit nem kívánsz magadnak, ne tedd azt embertársadnak!”

— **Táncmulatság.** Albertfalván f. hó 10-én tartott táncmulatság — mint értesülünk — minden hozzáfűzött reményeket messze felülmúlólag fényesen sikerült. A négyest 30 pár táncolta, s a közönség valósággal csapongott a hamisítatlan, igazi jó kedvtől, s együtt maradt a reggeli órákig. A fényes siker oroszlan-része Bisitzkovits Ferencz és rendező társai érdeme, kik mindent elkövettek, hogy a meghívásra oly szép számmal egybegyült közönség a legkellemesebb emléket vigye magával a mulatság erkölcsi sikeréről. Az egybegyült társaságot a jó hírnévnek örvendő Glatz István vendéglős szolgáltatta ki, s az élvezett étel és italok jósága csak fokozta a mulatozók jókedvét, kik azon meggyőződéssel távoztak, hogy hasonlóan sikerült mulatság még Albertfalván nem volt.

— **Ki akar egyeves önkéntes lenni?** Bizonyára van olvasóink közt akárhány fiatal ember, ki annak idején tanulmányát félbehagyta, s így a 3 éves terhes katonai szolgálatnak néz elébe. Debreczenben már évek óta sikeresen működik az országszerte kitűnő hírnévnek örvendő Lichtblau Albert-féle ministerileg engedélyezett katonai előkészítő iskola. Felügyelők: eddsi Draugentz János m. kir. honvédeztársasági és Mayer Adolf csász. és kir. őrnagy. Azon ifjak, kik még sor alatt nem állottak, foglalkozásukra való tekintet nélkül röviden megszerezhetik az egyeves önkéntesi jogot. Felvilágosítást és prospectust készséggel küld az igazgatóság.

— **A legelső magyar háztulajdonos a király.** Rendkívül becses, praktikus, háztulajdonosoknak, bérlőközönségnek, ügyvédek-, mérnökök-, építészek-, vállalkozóknak stb. egyaránt használható és nélkülözhetetlen munka jelent meg az elmúlt napokban a magyar piacon „Háztulajdonosok Almanachja” ezímen fényes kiállításban. A könyv első lapja bemutatja *királyunkat*, annak arczképét, — mint legelső magyar háztulajdonost. Közöl kiváló szakemberek tollából közérdekű ismertetéseket, közli az egészségre, közbiztonságra, közbiztonságra, építésügyre, adó, illeték, bérlet, eladás, vétel, bérlet, eseregyekre vonatkozó eljárásokat, szabályokat. Szóval meg nem becsülhető értékes munka ez. — Ára fűzve 3 k. díszkötésben 4 kor. Megrendelhető a szerzőnél: *Gerő Mór fővárosi hírlapíró a köztulajdonosok egyesülete titkára: Bpest. ERZSÉBET KÖRÜT 34.*

— **Budafoki kerületi magy. kir. anyakönyvvezető hivatal heti kimutatása:** 1900. évi február hó 10-től — 16-ig bezárolag. *Születtek:* Bach Antal Wohner József rk. (törvénytelen) Beier Johanna rk. Heim Mária rk. (törvénytelen) Bleicher István rk. Lettovits Márton rk. Frey Ferencz rk. *Halálosok:* nem fordult elő *Házasság:* Loksay Leó rk. Edelmayer Annával rk. *Jegyesek:* özv.: Eberhardt Péter rk. Csulits Gertrúd rk. (budaörsi lakossal) özv.: Andiel Nándor rk. özv.: Szabó Rezsóné, szül.: Zemanek Ilonával rk. (albertfalvai lakos.) Herb Ferencz rk. (jenői lakos) Pospischi Terézkel rk. özv.: Hopfenberger Mór izr. Steiner Herminnal izr. hajadon. (váci lakos.)

Vasárnapi levél.

„Caesarnak is, ha volt szerelme, az úgy ismeré őt csupán, mint jó fiút,” mert Caesar is reszketett, ha a váltóláz bántotta és segély után kapaszkodott, mikor az ár tovasodorta. Istenek nem járnak közöttünk, az emberi nagyság mellett pedig mindenütt ott ácsorog az emberi gyarlóság is. A nagy emberek pillantása sokkal messzebb tévelyeg, semhogy gyarlóságunkat észrevénnék, a kis emberek pedig palástolni igyekeznek hibáikat, hogy nagyobbaknak látszassanak és ezen igyekezetükben még ott is látnak gyarlóságot, hol ninesen.

Aesopust a nagy mesemondót egyszer gyermekekkel játszva találták a porban, és mikor gúnyosan kérdezték, hogy mit művel, azt felelte, hogy szellemét pihenteti. Hogy a mindennapi életből merítsek példát: senki sem fogja jó néven venni a bírótól, ha hivatása teljesítése közben mókázik, de ha társaságba kerülve paragrafusokat ezítálna, komikussá válnék. Ha társaságba vígkedélyű, örül az örven-

dezőkkel, bizonyítékát adja annak, hogy velünk érez, és mi nyugodtabban bizzuk rá vitás ügyünket. Erélyesnek lenni a cselekvésben, komoly-nak a munkában, derültnek a munka után egymással jól megférő tulajdonságok.

Hát megesett a héten is, hogy a doktor úr, hogy kit komolyságánál fogva általában bácsinak szoktak nevezni, kilépett a világot jelentő deszkákra és „megállt egy kis leány-nál szeretni” és nem tartott tőle, hogy „kaczag-nak majd, és nem fél senki többet.” Nem tartott tőle pedig azért, mert nem a könyv rideg betűi szerint él és cselekszik, hanem a lelke, a kedélye vele van mindig és nemesak a recipe rideg formuláját diktálja rá a szenvedőre, hanem a lelkét, a jó kedélyét is beléje önti.

De van abban a színpadra lépésben a jó kedélyen kívül még valami önzés is, ez a legsajátabb férfiúi tulajdonság.

Nem öröm-e annak, ki mindig csak bácsi számba megy, egy röpke félóra hosszerelmesnek lenni legfőképpen akkor, mikor az „ég maga küldte le angyalait”, hogy udvaroljon nekik. De sajna az angyalok csak rövid „Urlaub”-bot élveztek, visszaszálltak megint az égbe, és a hosszerelmesből kivetkőzött bácsi, kinek fülében cseng még az angyalok mennyei dala, most elmerenghet letűnt idők dicsőségén.

dr.

KÖZGAZDASÁG.

— **Méhészek és gazdák figyelmébe!** Az „Országos Méhészeti Egyesület” az egyesület tagjainak a következő kedvezményeket nyújtja: Ingyen, tehát minden díjazás vagy provisió nélkül értékesíti méz- és viasztermelvényeiket (a múlt évben 1899. évben közel 1000 méter-mázsa eladását közvetítette); jó és igen olcsó méhkaptárakat és méhészeti eszközöket szerez; szükség esetében ingyen kölesönöz mézszállító edényeket; mindenféle méhészeti ügyekben felvilágosítással és szaktanácsal szolgál; méhészeti könyveket díjtalanul kölesönöz és az egyesületnek havonta megjelenő szakközlönyét

ingyen és bérmentve megküldi. Mindezt az egyesületi tagok csupán évi 4 korona tagsági díjat fizetnek. Belépési nyilatkozatok az egyesület elnökségéhe, Budapest, XI. „Köztelek” ezimzendők.

Szerkesztői üzenetek:

Kereskedő. No-no! Nem olyan fekete az ördög, mint amilyennek festik. Kereskedőink talán még nem látják be annak hasznát, de községünk rohamos fejlődése és egy-egy élelmesebbnek anyagi boldogulása — hiszszük — reávoztatni őket az ön által jelzettek megtételeire és akkor . . . akkor bibemus magnum áldomás!

Polgári kaszinó. Bia. Köszönjük. Szívesen látjuk.

Nefeletjs. Többször hangsúlyoztuk, hogy névtelen levelekre nem válaszolunk. Tessék bizalommal lenni, s lapunk Szerkesztőjéhez küldött levélben közölni teljes nevét és ha úgy akarja azon álnevet is, mely alatt munkája közlését kéri. Akkor felelünk, esetleg közöljük. Egyebet nem tehetünk.

Szép hangú cimbalom olcsón eladó. Czim a kaidóhivatalban. 41

Eladó ház.

Budafokon egyház, melyben jó forgalmu vegyes kereskedés is van, üzlettel együtt részlet fizetésre szabad kézből eladó, vagy az üzlet bolti cikkekkel együtt, 2-3 részletre vagy pedig az üzlet helyiség bolti cikkek nélkül f. é. Május 1-ére bérbe adatik.

Czim a kiadóhivatalban. 42.

Virág Sándor

műkertész.

Budafok, (Handl-féle ház) 814. szám.

Elvállal, menyasszonyi és béli csokrok izléses elkészítését, valamint alkalmi és gyász-koszorúk pontos szállítását.

ÖZV. WASSERMANN I.-NÉ

nőikalap terme

Budapest, IX., Üllői-ut 41. szám.

A közeledő *tavaszi időnyre* már megérkeztek a legújabb divatu *női és gyermekkalapok*, ugyszintén *fejkötők*.

Átalakítások pontosan és olcsón eszközöltnék. **Gyászkalapok. Menyasszonyi koszorúk.**

Bergmann Mór

fűszer és-

esemege kereskedése

Budafokon.

Közvetlen behozott Ceylon és Java kávé ugyszintén Jamaica rum, Fa-olaj és mindennemű ásványvizek dus raktára.

Legkitűnőbb gyártmányu pezsgő, cognac, liqueur, továbbá legfinomabb kínai-, orosz- és angol tea különlegességek. Csokoládé, cukorka — nagy választékban — cacao, mustár, málnaszörp, befőttek, znaimi ugorka stb. Imperial, ementhali, fogarasi trapista, rochefort, lipitói, mágnássajt, polágrí és parmesan sajtok mindenkor frissen kaphatók.

Naponta friss közönséges és különleges felvágott hentes áru.

Diszoklevél:

Liszaon 1890.

Bordeaux 1896.

Páris 1896.

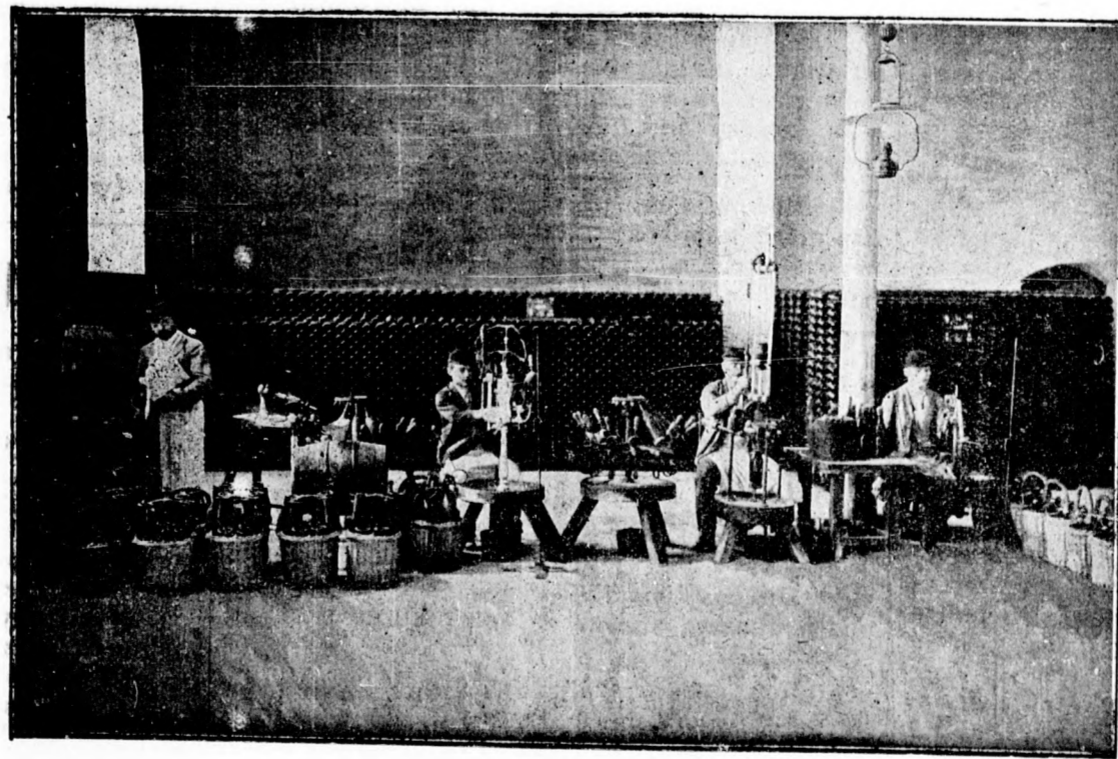
Franczia pezsgőbor gyárosok

FRANÇOIS LAJOS és Tsa

császári és királyi udvari szállítók

BUDAFOK (PROMONTOR.)

Aranyérmek
elsőrangú kitüntetések:
Páris, Nizza, Temesvár,
Antwerpen, Budapest,
Marseille, Brüssel, Bécs.

A pezsgőbor likörözése.

Kiadja Leopold és Frank könyvnyomdája Budafokon.